

Некако одувек верујем да се лепота девојке највише и најлепше види на улици. Не на гламурозним ревијама, не пред објективима камере, не на модној писти, него на асфалту, у свакодневној шетњи, у тренуцима док девојка корача не размишљајући о пролазницима, удубљена у своје мисли. Требало је видети Ксенију на улици па разумети каква је то она била и у каквом је окружењу живела. Ако неко сматра да је било лако бити Ксенија Пајчин у Србији, само је требало да види реакцију пролазника на њену појаву. Када би она ушла у Кнез, сви су некако знали да је дошла на „штрафту“. Ксенији није било дозвољено да прошета улицом, и да има тај луксуз да може да буде удубљена у своје мисли. Пролазници су увек били ту да је подсети на то ко је. Вероватно због тога, увек је била у журби, увек са другим људима, никад сама. И друге звезде су шетале Кнезом. Изазову понеки поглед, неко им приђе и затражи аутограм, или им се насмеши и јави у пролазу. За њом су сви окретали главу, а многи су сматрали да имају право, и да су позвани да јој понешто „духовито“ добаце или приђу. Иако је увек била насмејана, није изгледало као да је баш уживала у томе. Умела је да се носи са тим, али није деловала као да јој је пријало. Чак се чинило као да је била помало стидљива, као да јој је одговара сва та пажња.

Ксенија је за многе била један од симбола деведесетих, што је неоправдано из бројних разлога. Јавну сцену деведесетих обележила је најезда неталентованих људи, потпомогнутих гастарбајтерским новцем, политичким везама или мафијашком силом. Они који осамдесетих нису могли да виде ни гаражу неког локалног радија, деведесетих су добијали ударне термине на великим телевизијама. Ксенија није била ни део домаћег „џет сета“, који је и „измишљен“ деведесетих. Људи из таблоида би то боље знали, али не сећам се да је било пуно извештаја о њеним посетама некој од гламурозних забава, са медијски важним званицама и другим звездама. Не сећам се да су постојале њене фотографија са „црвеног тепиха“, у шљаштећим шљокицама, са места која су много мање звезде одавно заузеле.

Ксенија своју каријеру није почела тако што јој је неко платио да сними плочу, или помогао да дође на телевизију. Први пут се у јавности појавила средином деведесетих, у споту Драгане Мирковић, као једна од пратећих девојака и играчица, и већ у том споту привукла пажњу јавности, већине оних који су тај спот гледали. Ни касније, у групи „Дак“, своју популарност није стекла на основу „атрибута“ које би свака друга девојка из те деценије одмах ставила у први план, него на основу свог лица, што је такође било другачије од силиконског окружења у коме се налазила. Није препозната, ни призната ни због скандала које је правила, јер их тада није ни било. Експлицитни еротизам почела је да користи тек у својој самосталној каријери. Питање је да ли би се она приклонила таквом јасном испољавању „вредности“ деведесетих да почетак новог века није био само

логичан наставак истих, и да околина то није очекивала од ње. Да такво њено понашање није наилазило на одобравање, или неку другу реакцију, питање је да ли би га било. Ксенија је, као и све остале јавне личности, волела да привлачи пажњу. То је нешто што иде са занимањем, и без тога оно не постоји. Кад је видела колико се људи „примају“ на њен изглед и одређено понашање, наравно да је потенцирала то. Њена грешка, а пре свега грешка људи око ње, била је у неразумевању чињенице колико то лоше може да утиче на њену укупну будућу каријеру озбиљне звезде, коју озбиљно прихватају. Истина је, жена је била шоумен, сама је говорила то за себе. Међутим, све ово време, од почетака средином деведесетих и „Бит стрита“, па све донедавно она је радила, за разлику од многих својих естрадних колегиница које мисле да је довољно само да се појаве на сцени оскудно обучене.

Ксенија није наплатила свој таленат и рад, ни новчано, ни било како другачије. Истина је, није имала најлепши глас на свету. Али је сигурно имала лепши глас од, рецимо, једне Мадоне. Далеко лепши. Што уосталом, и није толико тешко. Певачица из Мичигена је такође своју каријеру почела са дна, без новца и утицаја, као играчица са очајним гласом „Мини Маус“, како су је звали на почетку. Глас јој се у међувремену нимало није поправио, али она је током читаве своје каријере умела да одабере праве сараднике, који су јој помогли да се у најбољем издању појави испред јавности. Ксенија није имала тај таленат. Због сарадника којима се окружила, и даље је била на нивоу певачице у дискотекама, аниматорке гостију, а свакако је заслуживала много више.

Велику улогу у томе одиграли су медији, али и њено непознавање важности њихове улоге, и онога како се представља преко њих. Они су увек успешно умели да одаберу баш оне делове које су могли најбоље да продају, а који јој нису радили у корист. Да, истина је, Ксенија је била провокативна, дрчна, понекад безобразна, али увек своја, јединствена. Људи из медија су волели да потенцирају баш те аспекте њене личности. Али она је наравно била више од тога. Ксенија је била најобичнија од свих необичних девојака. Свако ко је умео да је види могао је то лако да примети. На улици није изгледала као секс симбол. Наравно, била је једна од најлепших и најзгоднијих Српкиња, али видело се да је обична девојка, не звезда, не симбол нечега, него обична лепа девојка из комшилука, неко са киме бисте лепо причали на повратку из продавнице или на улазу у зграду, неко за кога знате да је духовит, неко ко може да заплаче кад је момак повреди, неко ко воли да се прави јак само кад изађе у град... И у причи са новинарима била је духовита, деловала је непосредно и нормално. Мени је један од показатеља тога каква је била ситуација из последње саобраћајке коју је доживела са Каписодом, када је главом разбила шофершајбну, јер је обема рукама држала свог пса ког није хтела да пусти.

Говорила је како не жели да јој свако прилази. Што је био показатељ тога да је била

свесна, што је уосталом и изјављивала, да је због медија о њој створена погрешна слика у јавности. Због такве слике многи су сматрали да имају право да је третирају на начин на који они одаберу, и да јој слободно прилазе. Док су друге звезде изјављивале како имају проблем са стидљивим мушкарцима који се плаше да им приђу, Ксенија је имала проблем да такве „стидљиве“ момке отера од себе.

Медији су углавном лоше испратили и трагичан догађај. Таква реакција је права слика онога како су је доживљавали они чији је посао био да је представе јавности. Као што су током читаве њене каријере пропустили да пренесу њену праву страну и да је прикажу као нормалну емотивну особу, тако су поступили и сад. На овоме се показао сав јад и беда српског новинарства. Да се десила нека туча, да је била нека нова саобраћајка у којој је учествовала, да су поново биле тема нечије гађице, сви медији би пренели све могуће пикантерије, нагађања, изјаве сведока, претпоставке... Сада нису имали разлога за то, нису више могли никако да је искористе. Вест је била јасна и коначна, није било разлога да се труде око тога. Штампани медији су само копирали наслове и текстове једни од других, тек да се вест објави. Једини „инвентивни“ наслов стајао је на интернет сајту националне „обојене“ телевизије, у коме је стајало „Као некад у Верони“. Какве везе Верона има са безумним убиством? Остали оригинални текстови, у којима су се новинари трудили да нешто и напишу, припадали су хрватским и словеначким медијима, иако из потпуно неоправданих тржишних разлога. Али и та њихова реакција говори о томе како су је медији доживљавали. Само је било битно да се говори о њој, јер њено име продаје новине. Није чак ни битно то што се њена музика никад није продавала у Хрватској и Словенији. Као што у Србији није било битно шта Ксенија осећа, него шта носи, тако и у другим државама није битно што не постоје економски разлози за причу о њој кад постоје медијски, јер прича о њој се продаје.

Телевизије су бесомучно понављале само снимак са места несреће, као да се не ради о медијској звезди, као да се не ради о девојци на којој су претходно годинама зарађивали огромне паре. Као да је погинуо неки мафијаш или криминалац. Као да о њој немају ништа у својим архивама, као да никад није дала ниједан интервју, никад гостовала у њиховим емисијама... Није више било разлога да се труде око ње, нису више могли да зараде новац на спекулацијама и лажној слици о њој.

Новине су једино преносиле изјаве познаника. У „најбољој“ традицији деведесетих. Поред поменутог сајта и јадне алузије на шекспировски пар, сви су се утркивали да пишу о томе како су били савршени пар, и како је изазивач трагедије фин младић. Тај фин

младић је такође један од правих симбола деведесетих, иако са њима мало има везе. Човек који је напорне тренинге на рукомету заменио за лагодну шетњу модном пистом, чије је једино занимање било да је био „дечко Ксеније Пајчин“, девојке која је напорно радила уместо што се шетала модном пистом. Наравно да је био љубоморан, имао је и зашто. Не зато што га је преварила, него због тога што је очигледно и сам био свестан да је не заслужује. Да није било његове професије „дечка“, вероватно би и даље био један од бројних анонимних манекена, један од оних који добро умеју да се намрште пред камерама.

Све је то у реду, о преминулима све најбоље, али не мора да буде тако и у медијима које људи читају. Тешко је наћи лепе речи за човека који је на силу, разваливши врата, ушао у туђ стан, који чак и није био стан његове девојке. Односи између двоје људи су увек само односи између двоје људи, и само то двоје знају шта се тачно дешава између њих. Можда се он осетио позваним да буде тако груб, можда је он због нечега сматрао да има неко право да развали врата на стану мајке своје девојке. Гледано са стране, то је ипак само хулигански акт мушкарца који није умео другачије, или није знао како да се носи са таквом женом. Медији су пренели изјаве комшија и пријатеља, који причају о томе како је био фин младић. Некако накнадно испада да су сви они фини младићи. Што је опет наслеђе деведесетих година. Сви починиоци злочина, сви криминалци и мафијаши, за све њих се касније испостави да су они заправо фини младићи, љубазни према комшијама, добри према пријатељима... Да су сви „груби романтичари“, „витезови београдског асфалта“, „хероји улице“... Можда је мој систем вредности поремећен, али фини момци не проваљују у туђе станове. Не ударају своје девојке. Не носе пиштољ у цепу, нарочито не кад иду код девојке. И не узимају туђ живот својом фином руком.

Таква прича у медијима, то више не би смело да се ради. „Савршене везе“ се не завршавају, и свакако се не завршавају тако што „фини младићи“ одлуче да на тај начин окончају везу. То читају деца и млади, неко коме су такви људи узор. Она морају да знају шта је фино а шта не. Ствари би требало да се називају правим именом. Били су леп пар, тако би могло да се каже. И мислим да је тиме све речено.

Ксенија сасвим сигурно неће остати упамћена по свом музичком завештању. Можда, неоправдано, не буде упамћена ни као поп икона једног времена. Али је свакако пример једне обичне необичне девојке, која је у чудном времену покушала да се избори за своје место под сунцем. Лепа и талентована, чија је једина мана била та што није умела да одабере праве сараднике који би од ње направили звезду, онакву какве су многе које тај статус не заслужују. И свакако, њена највећа „мана“ била је што није успела да пронађе правог партнера, који би умео да је прати на дугом путу успеха који јој је по свему следовао.